

SLADKÝ ŽIVOT

Kate Hewittová
Chci
to doopravdy!

 HARLEQUIN®

KATE HEWITTOVÁ

CHCI TO DOOPRAVDY!

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

nevím, jak to vnímáte Vy, ale pro mě je ten okamžik, kdy zase jednou skončí zima a vystřídá ji „kalendářní“ jaro, chvíle, kdy si pokaždé zhluboka oddechnu. Já vím, že ještě můžou přijít plískanice a sněhové přeháňky, že to bude trvat ještě dlouho, než se vyloupneme ze zimního oblečení, ale je v tom naděje. A letos, v době, kdy tohle píšu, o to větší, že právě před rokem se to hodně pokazilo.

Doufám tedy, že ten rok jste Vy i Vaši nejbližší přečkali bez úhony, že začínáte nabírat sílu, že máte možnost hledět s důvěrou k týdnům a měsícům, jež máme před sebou. Že máte chuť se radovat a těšit se ze života.

Snad Vám v tom aspoň trochu pomohou knížky, s nimiž za Vámi opět přicházím. A snad se mně podařilo vybrat takové texty, z nichž se ta radost ze života, radost z lásky přelije i na Vás!

Užijte si jara, užijte si naděje, užijte si lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Kate Hewittová

CHCI TO DOOPRAVDY!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming My Bride of Convenience

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Kate Hewitt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5728-2 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5729-9 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5730-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Z tanečního sálu bylo slyšet zvonivý smích a cinkot skleniček z nejjemnějšího křišťálu. Oslava byla v plném proudu a již jen z toho pomyslení se mi rozbušilo srdce a svíral žaludek. Zvládnu to vůbec?

Zvládnu. *Musím*. Protože jediná další možnost, která mi zbývala, byla vrátit se domů a žít dalších pár let usedlý život plný rezignace, čekání a přemýšlení.

Na druhou stranu, představa útěku byla v této chvíli velmi lákavá. Otočit se a odejít z tohoto luxusního hotelu v Aténách, zpátky do bezpečí na ostrov Amanos. Ale příliš mnoho jsem si od tohoto setkání slibovala, než abych teď jen tak utekla. Jako nějaké vyděšené dítě. Byla jsem přece dospělá žena. Dokonce dospělá a *vdaná* žena. A po třech letech manželství se konečně setkám se svým manželem. Ovšem nejdříve jej někde tady budu muset najít.

Napřímila jsem záda a uhladila si plesové šaty. Koupila jsem je ten den ráno v jednom z prvotřídních aténských butiků. Prodavačky na sebe posměšně pomrkávaly, když jsem jim zajímavě vysvětlovala, co potřebuji. Problém byl v tom, že jsem měla sice spoustu peněz, ale minimum znalostí o módě a stylu. A ony to velice rychle zjistily. A daly si záležet na tom, abych to na nich poznala.

Spatřila jsem svůj odraz v pozlaceném zrcadle ve vstupní hale a přemýšlela jsem, zda byly přiléhavé, rubínově červené šaty bez ramínek opravdu elegantní,

nebo spíše příšerné. Slušely mi vůbec k mým hnědým vlasům a světle hnědým očím? Šedá myška, tak mi kdysi řekl můj manžel... ale nevyčítala jsem mu to. Vždyť vlastně chtěl ženu, která ničím nevyniká, někoho, kdo neumí udělat rozruch, nebude mít žádné nároky ani působit potíže. A přesně to také dostal... na celé tři roky. Ale teď jsem chtěla něco víc a přišla jsem, abych to získala.

Zhluboka jsem se nadechla a přinutila se na roztrěsených nohách pohnout dopředu. Zvládnu to. Musela jsem ujít dlouhou cestu, abych se dostala až sem. Přicestovala jsem do Atén z překrásného, ale velmi odlehlého ostrova, kde jsem strávila celé tři roky. Od svatby až do dnešního dne. Ubytovala jsem se v tomto luxusním hotelu a zvládla si koupit i tyto šaty spolu s lodičkami na vysokých jehlách. Neuměla jsem na nich sice moc chodit, ale *i tak*...

Prostě, zvládla jsem to až sem. I když mi připadalo, že jsem na to spotřebovala snad veškerou svoji odvalu a sílu. Život na Amanosu byl mnohem prostší a již dlouho jsem nebyla v žádném velkém městě, ke kterému patřil hluk, nevlídní lidé a stovky aut. A stejně tak dlouho jsem neviděla svého manžela. Muže, kterého jsem téměř neznala,

Mattea Diase, jednoho z nejbohatších a nejbezohlednějších playboyů v celé Evropě.

Dokonce i teď, po tak dlouhé době, mi naše manželství přišlo úplně neskutečné. I přes podepsané předmanželské smlouvy a hlasitě pronesené *ano*.

Poslední tři roky jsem se každé ráno budila v ostrovním ráji, daleko od beznadějně dřiny mého bývalého života v New Yorku. A každé ráno jsem se málem musela štípnout do ruky, abych tomu uvěřila. *Je tohle všechno vůbec pravda?*

Ale pak mi tohle všechno najednou přestalo stačit.

Možná to byl ode mě čirý nerozum, chtít toho ještě víc. Měla jsem překrásný domov a peněz víc, než

jsem kdy mohla utratit. Měla jsem se mnohem lépe než v Kentucky či během mého nepřilíš šťastného pobytu v New Yorku. Přesto jsem zatoužila ještě po něčem jiném.

Moje odhodlání najednou zesílilo. Ano, dokážu to. Protože jinak bych se musela vzdát jediného opravdového snu, jaký jsem kdy měla.

A tak jsem teď stála mezi dvojími dveřmi a pozorovala dění v tanečním sále. Hlavou se mi honily všelijaké myšlenky. O mém životě, o mém manželovi. Poznám ho ještě vůbec? Samozřejmě jsem viděla jeho fotografie v mnoha bulvárních časopisech, kde měl po svém boku téměř vždy nějakou vlnadnou blondýnku v priléhavých šatech.

Četla jsem i dohady o jeho domnělé svatbě. Polovina bulvárních pisálků trvala na tom, že jej žádná žena na světě nedokáže zkrotit a dotáhnout k oltáři. Zatímco druhá polovina tvrdila, že zprávy o svatbě jsou zaručeně pravdivé.

Pravdu měly vlastně obě strany. Ano, Matteo se tajně oženil, ale jeho manželka, tedy já, ho nezkrotila. Dokonce jsem s ním od svatby nepromluvila ani slovíčko. Vše, co jsem věděla o muži, za kterého jsem byla již tři roky provdaná, jsem vyčetla v bulvárních časopisech. Psali tam o něm, jaký je to bezohledný a ambiciózní obchodník. A prý naprosto úžasný v posteli, takže po něm touží snad všechny ženy.

Na lesklých fotografiích jsem pečlivě zkoumala jeho tmavé, nakrátko ostříhané vlasy, ocelově šedé oči a svalnatou postavu. A vybavovala jsem si, jak mi z něj před třemi lety šla hlava kolem, kdykoliv se na mne jen podíval.

Říkala jsem si, že tentokrát budu muset jeho kouzlu odolat, protože potřebuji mít čistou hlavu. Ale nejdříve jsem ho musela najít.

„Přejete si vejít do sálu, slečno?“ zeptal se mne

s tázavě zvednutým obočím číšník. V ruce držel ták se skleničkami šampaňského.

S námahou jsem polkla. „Ano,“ řekla jsem a snažila se, aby můj hlas zněl sebejistě. „Ano, děkuji.“

Téměř silou jsem napřímila ramena a s vysoko zvednutou bradou jsem vstoupila do tanečního sálu plného evropské smetánky. Skoro nikdo si mě nevšímal, ale to mě nijak nepřekvapovalo. Nebyla jsem nic víc než naprostá nicka, číšnice bez původu a vychování. Byla jsem prostě slečna Šedá myška.

Přesto, že jsem na sobě měla šaty, které stály celé jmění. I v nich jsem byla pořád ta samá Daisy Campbelllová, která vyrostla na venkově v Kentucky a pak jela stopem do New Yorku, s veškerou naivitou, jaké je taková venkovská dívka schopna.

Proplétala jsem se davem a s velkým úsilím si hlídala rovná záda. Tři roky na odlehlém ostrově mě nemohly připravit na pronikavé pohledy ze všech stran. Na Amanosu jsem sice získala sebevědomí a připadala jsem si tam jako doma. Ale tady... tady bylo prostě všechno jiné. A hlavně jsem to byla *já*, kdo byl jiný. Cítila jsem se zase jako nervózní a neohrabaná venkovská myška na návštěvě u příbuzných ve městě. Musela jsem potlačit nutkání ptát se lidí, zda jim mohu dolít sklenku.

Měla bych co nejrychleji vyhledat Mattea. Dříve, než ze mě bude jen hromádka nervů. Nebo než si zlomím nohu na těch příšerně tenkých jehlách.

Nedělala jsem si iluze, že mě rád uvidí. Ale doufala jsem, že ho to příliš nenaštve. Uzavřeli jsme dohodu, a já ji teď porušuji. Ale tři roky jsou dlouhá doba a nemohl přece očekávat, že se nechám věznit na Amanosu až do smrti. Ne, že bych tím tedy nějak *trpěla*, ale nutně jsem potřebovala ve svém životě zásadní změnu.

Umožnila jsem tehdy Matteovi, aby získal, co chtěl. A teď jsem na řadě já.

Náhle jsem ho spatřila a nechápala, jak je možné, že jsem si ho nevšimla už dávno. Stál uprostřed sálu, o půl hlavy vyšší než všichni ostatní muži. Zpomalila jsem a srdce mi začalo bít jako na poplach. Byl snad ještě hezčí, než jak jsem si ho pamatovala.

Chvíli jsem stála jen tak na místě, šokovaná tím, jak byl nádherný. Tušila jsem, že mě jeho chladná mužná krása bude rozptylovat. Matteo Dias byl prostě dokonalý. Vypadal jako temný a mocný rytíř. Drahý materiál obleku obepínal jeho široká ramena a dával vyniknout jeho dlouhým nohám. A i přes celý sál jsem viděla, jak se jeho šedé oči stříbřitě lesknou. Dokonce i jeho ústa přitáhla ve vteřině mou intenzivní pozornost.

Nikdy jsme se nepolíbili, skoro jsme se jeden druhého ani *nedotkli*, ale i tak jsem jím byla doslova jako uhranutá.

Přesto, že naše manželství nemělo s osobními důvěrnostmi nic společného. Matteo to dal hned od začátku najevo. Dokonce se u toho posměšně usmál, jako by ho pobavila již samotná myšlenka na to, že by se mě snad měl někdy dotknout. A já si namlouvala, že mi to nevadí. Stejně jsem *nechtěla*, aby se mě kdokoliv, ať již on nebo někdo jiný, dotýkal.

Zhluboka jsem se nadechla a vykročila směrem k mému muži. „Matteo.“

Můj hlas zazněl hlasitěji, než jsem chtěla, a několik lidí se ohlédlo. Uslyšela jsem je šeptat, cítila na sobě jejich opovržlivé pohledy. Takže šaty zřejmě dvakrát elegantní nebyly. Tušila jsem to, ale bylo mi to vcelku jedno.

„*Matteo*“

Otočil se, přimhouřil šedé oči tak, že vypadaly jako oči šelmy, a pevně sevřel rty. Bylo mi jasné, že mě zde vidí velmi, velmi nerad.

Žena po jeho boku k němu naklonila hlavu a v jejích zelených kočičích očích se zaleskl zlomyslný

výsměch, když zašeptala tak, aby ji všichni kolem dobře slyšeli: „Propána, Matteo. Někdo se nám tady do tebe asi zamiloval.“

Zamiloval? Tak to ani náhodou.

„Musíme si promluvit,“ řekla jsem, pohled upřený na jeho zamračený obličej. Nenechám se přece zastrašit hejnem vran, které kolem něj kroužily jako supi

„Promluvit...?“

Předstíral, že je zmatený, a došlo mi, že bude dělat, že mě nezná. To poznání mne náhle rozčílilo. *Tak to tedy ne, milánku.* Ne po těch dlouhých třech letech, kdy jsem dělala přesně to, co jsi chtěl a šla ti poslušně z cesty.

„Ano, promluvit, Matteo.“ Sladce jsem se na něj usmála, přesto, že jsem se uvnitř třásla jako osika.

„Přece si na mě *pamatuješ*, ne?“ Usmála jsem se ještě víc a začala vyslovovat to obávané slovo. „Jsem tvoje man –“

„Tady ne.“

Jeho ruka rychle sevřela moji paži a odváděl mě pryč ze sálu. Klopýtla jsem na podpatcích a Matteo mě sice přidržel, ale bylo vidět, že to neudělal z obavy o moje bezpečí, nýbrž proto, abych získala rychle zpět rovnováhu a mohli jsme co nejrychleji opustit sál. Můj manžel totiž zuřil.

A jeho vztek byl ještě zjevnější, když mne zavedl do soukromého salonku a hlasitě za sebou přibouchl dveře.

„Daisy,“ procedil skrz zařaté zuby. „Co tady *sakra* děláš?“

Skoro jsem ji nepoznal. Je sice pravda, že bylo nesmírně snadné na ni zapomenout – však právě proto jsem si ji také vzal. Její jméno jsem si pamatoval jen kvůli převodům peněz na její účet.

„Ano, také tě ráda vidím,“ zamumlala s odvahou, jakou bych od ní snad ani nečekal.

Vzal jsem si přece za ženu myšku. Tichou, nudnou,

tuctovou a *neviditelnou* šedou myšku. Která měla být jen vděčná za všechno, co jsem pro ni udělal, a měla se ode mne držet co nejdál.

„Měli jsme přece dohodu,“ řekl jsem suše.

„Ano. Věznit mě na pustém ostrově, zatímco pán si vesele lítá křížem krážem po celé Evropě.“

„Cože?“ Nevěřicně jsem na ni upíral zrak.

„Jsme *manželé*, Matteo.“ Otevřel jsem pusu, ale rychle jsem ji zase zavřel. Nevěřil jsem, že by chtěla vytáhnout tohle eso, když moc dobře věděla, že naše manželství bylo jen na oko.

„Podepsala jsi smlouvu, Daisy. A inkasovala všechny ty šeky. Říkala jsi, že ti to tak *vyhovuje*.“

Vystrčila bradu a zatvářila se vzpurně. Nikdy jsem ji neviděl v takové ráži – ale je pravda, že jsem ji za celý život viděl jen jednou. A jak se říká – *sejde z očí, sejde z myslí*.

„To vím, ale už uplynuly tři roky a teď chci něco jiného.“

„Opravdu?“

Založil jsem si ruce na hrudi a upřeně se na ni zadíval. Musel jsem najít něco, čím bych ji zastrašil. Čím bych ji přiměl, aby dělala to, co se po ní chce. Dřív to bylo bez problémů. Udělal jsem jí velmi štědrú finanční nabídku. A ona ji přijala. Zjevně to potřebovala připomenout.

„Takže teď chceš něco jiného, a rozhodla ses mě proto obtěžovat *stalkingem* na veřejné slavnosti.“

„Ne, to nemá se *stalkingem* nic společného,“ skočila mi do řeči, což si už velmi dlouho nikdo nedovolil. „Četla jsem o této slavnosti doma na internetu a rozhodla se tě tady vyhledat.“

„No a přesně tomu se říká *stalking*...“

„Nemyslím, že je vůbec *možné stalkovat* vlastního muže.“

„Věř mi, možné to je, obzvláště v manželství, jako je to naše.“

Kysele se na mne pousmála, přešla přes pokoj a posadila se na židli. Vlastně pokoj spíše přecupitala, díky těm směšným šatům. Vypadala tak ostýchavě a slušně, jak jen to šlo. Ale oči se jí pořád divoce blýskaly.

„Proč máš na sobě tak příšerné šaty?“ zeptal jsem se jí a bylo mi úplně jedno, jak moc hrubě a nevychovaně moje otázka působí. „Vypadáš jako rtěnka – a ještě ke všemu má ta barva vážně příšerný odstín.“

Zčervenaly jí tváře, ale pohledem neuhnula. „Tušila jsem, že mi ty protivné prodavačky naschvál poradily špatně.“

„A to ses nepodívala do zrcadla? Vždyť jsi přece musela poznat sama, že ti ty šaty ani trochu nesluší.“ Ale i když ty šaty byly vážně hrozné, stejně jí *slušely*. Její plné křivky v přiléhavých šatech chtě nechtě přitahovaly můj pohled.

„Co je to proboha za materiál? *Latex*?“

„Nevím.“ Bez zájmu se podívala dolů na šaty. „Trvaly na tom, že je to poslední móda, a já těmhle věcem ani za mák nerozumím.“

„Lhaly ti.“

Z nějakého důvodu mi vadilo, že si nějaké drzé prodavačky utahovaly z mojí ženy. Naše manželství samozřejmě nebylo *opravdové*, ale stejně nosila mé jméno. Byla to paní Diasová. I když to nikdo nevěděl. Přesně tak, jak jsem to chtěl.

„Myslela jsem si, že by mi ty šaty mohly slušet,“ řekla a pokrčila ramena. „Prostě jsem to špatně odhadla. Nejsem žádná módní ikona. A asi jsem jim připadala jako vesnický balík.“

Při této zmínce o venkově jsem se vrátil k tomu, co mne zajímalo nejvíce. „Co tě sem tedy přivedlo, Daisy?“

V očích se jí opět zablýsklo. „Nechtěl jsi snad raději říci, co tady *sakra* dělám?“

„Nepopírám, byl to pro mne šok, spatřit tě tak zčistajasna v sále.“

Obvykle jsem neměl ve zvyku se obhajovat a něco detailně vysvětlovat. Nevím, co to do mne najednou vjelo.

„Byl to šok? Nebo jsi byl spíš vztekem bez sebe?“ Zvedla jedno obočí a její zlatohnědé oči se zaleskly jako topaz. Ano, oči měla pěkné, ale jinak byla tak obyčejná. Není na ní nic výjimečného, řekl jsem si, když jsem si ji chladně a s odstupem prohlížel a hodnotil její hnědé oči, vlasy a štíhlou postavu.

Tak proč jsem od ní najednou nemohl odtrhnout oči? Nechápal jsem to.

„Měli jsme dohodu,“ prohlásil jsem ještě jednou. Potřebovala to asi připomenout důrazněji.

„Která ti náramně vyhovovala –“

„Myslím, že i *tebě*, Daisy. Dva miliony eur není zrovna málo.“ Přece jí nedovolím, aby mě donutila cítit se provinile. „Od začátku jsi přece věděla, co od tebe očekávám. A tvrdila jsi, že ti to tak vyhovuje, že budeš víc než spokojená.“

Zamyslela se a trochu ohrnula spodní ret, překvapivě plný a červený. Pak překřížila ruce na nadrech. I když její poprsí vůbec nebylo nijak výrazně velké, měl jsem z nějakého důvodu problém se na ně přestat dívat.

„No, ale teď to právě chci změnit,“ řekla.

Krátce a ostře jsem se zasmál. „Já ale na podmínkách naší dohody nic měnit nechci.“

„Ach, opravdu? A jsi si tím jistý?“ řekla s výzvou.

„No, není to zrovna moc exaktně sepsaná smlouva.“

Šokovaně jsem se na ni podíval. Odkud se bere všechno to její náhlé a drzé sebevědomí? A co ode mě vůbec chce?

„Smlouva skutečně není nijak zavazující,“ odpověděl jsem sametovým hlasem, „ale víš snad, jaké jsou základní podmínky. Pokud chceš anulovat manželství bez mého souhlasu, budeš mi muset vrátit vše, co jsi dostala za poslední tři roky, a to do posledního eura.“

A to bylo dohromady téměř dva miliony eur – nejdřív jeden milion a pak dvě stě padesát tisíc za každý rok, kdy za mě byla vdaná, dokud můj dědeček neumře. Po jeho smrti spolu nebudeme muset mít nic společného. Domníval jsem se, že takto to vyhovuje nám oběma.

A Daisy samozřejmě znala pravidla dohody stejně dobře jako já. Velmi jasně jsem se jí je snažil vysvětlit, když jsem ji požádal o ruku poté, co ji vyhodili z toho laciného baru na Manhattanu. A ona tehdy horlivě souhlasila.

Co se tedy najednou tak změnilo?

Zkřížil jsem si ruce na prsou a pečlivě si ji prohlížel. Seděla zpříma, téměř štrobeně, v těch šatech určených pro femme fatale. A vůbec se sem nehodila. Měl jsem pocit, že ji vůbec neznám – a to byla samozřejmě pravda. Ale i tak jsem musel zjistit, o co jí jde. A co z toho vyplývá pro mne.

„Tak co chceš, Daisy?“

Její sebevědomí se na chvíli jakoby vytratilo. Rty se jí zachvěly a uhnula pohledem. „Jak, co chci?“

„No, proč jsi tady? Co chceš? Skutečně pochybuji, že mi chceš jen tak vrátit ty dva miliony eur, které jsem ti už dal.“

„Jeden milion sedm set padesát tisíc,“ opravila mne bleskově a jako by touto poznámkou získala zpět svoji odvahu, podotkla: „A podle naší dohody mělo manželství trvat maximálně dva roky. A už to jsou celé tři.“

„Podle toho jsi přece ale dostala zapláceno.“

A podle stavu účtu, který jsem pro ni založil, už to dokonce stihla všechno i utratit. Při poslední kontrole byl zůstatek jen lehce nad nulou. Bůh ví, kam všechny ty peníze dala.

„Tak co tedy chceš?“ cítil jsem, jak je můj úsměv najednou křečovitý. „Ještě víc peněz?“

Údivem se jí rozšířily oči a pootevřela své plné rty.

V těch rudých šatech vypadala jako zralé jablíčko, přímo k nakousnutí, a to mě trochu vyvádělo z míry. Naposledy jsem ji viděl ve fádni uniformě číšnice, s vlasy stáhnutými do culíku a s obličejem lesklým od mastného jídla, které roznášela. Ani náhodou tehdy nebyla někdo, kdo by lákal k *nakousnutí*.

„Ty bys mi dal víc peněz?“ zeptala se, spíš zvědavě než chtivě.

„Ne.“

Udělal jsem krok zpět, dál od toho jablka hříchu a pokušení. I když byla Daisy najednou tak překvapivě přitažlivá a svůdná, byla pro mne zakázaným ovocem. Protože to poslední, co jsem potřeboval, bylo všechno ještě víc zkomplikovat. Mohl jsem si vybírat z tisíců žen. A tak by neměl být problém držet se od téhle jediné co nejdál.

„To je dobře, protože i tak mám dost peněz.“

„Vypadá to, že je stačíš utratit, sotva ti je převedu na účet,“ poznamenal jsem cynicky. „Ale nechápu, za co je utrácíš, na ostrově, který má méně než tři sta obyvatel.“

„Do toho ti nic není,“ odsekla Daisy.

Vypadala teď celkem provinile, se zrudlými tvářemi a vyhýbavým pohledem. *Za co* jen ty peníze utratila? Možná párkrát předělala interiér vily. Nebo si koupila loď. Či helikoptéru. Nebo šatník plný oblečení od předních návrhářů...?

Ale to poslední těžko, vzhledem k tomu, co teď měla na sobě.

„Tak *co* tedy chceš?“

Najednou mi došla trpělivost a v mém hlase to bylo více než patrné. Schválně jsem se podíval na hodinky. Daisy Campellová – vlastně ne, Diasová – už zabrala celých patnáct minut mého drahocenného času.

Sklonila hlavu na stranu, oči lemované zlatými řasami měla sklopené a jen tak po očku si mě prohlížela. Zřejmě se snažila vypadat nesměle a ostýchavě?